

Nr 188.

Av herr **Jacobsson m. fl.**, om utredning och förslag i fråga om erforderligt antal ordinarie tjänster vid länsstyrelserna.

Genom 1917 års omorganisation av fögderiförvaltningen och lönerreglering för tjänstemännen därstädes m. m. har blivit bestämt, bland annat, det antal ordinarie landskanslisttjänster, som skulle finnas vid varje länsstyrelse i riket. Blott i två fall ha intill 1934 ändringar sedan vidtagits. Vid bestämmandet av antalet dylika tjänster hava länsstyrelsernas arbetsförhållande vid ifrågavarande tidpunkt givetvis varit avgörande och man torde även få utgå från, att sålunda bestämt antal vid respektive länsstyrelser efter dåvarande förhållanden ansetts utgöra länsstyrelsens ordinarie behov av arbetskraft av denna kategori tjänstemän.

Sedan tiden för förenämnda omorganisation hava nu 17 år förflutit. Under denna tidsperiod har länsstyrelsernas arbetsbördan i avsevärd grad ökats, och ett övertygande bevis härpå är lätt att erhålla genom en jämförelse mellan arbetsåret 1917 och de senaste t. ex. fem arbetsåren. Som ett enstaka exempel förtjänar framhållas länsstyrelsen i Östergötlands län, där ärendenas antal å *landskansliet* under år 1917 uppgick till något över 8,000 st. under det motsvarande siffra för arbetsåret 1933 var 38,600. Utöver denna arbetsbördan ha givetvis å *landskansliet* fallit åtgärder i avsevärd utsträckning, vilka icke genom siffror kunna påvisas. Exemplet i fråga torde icke utgöra något säreget undantagsfall bland rikets länsstyrelser, utan torde en ökning i ungefär motsvarande utsträckning i arbetsbördan hava förekommit vid länsstyrelserna i övrigt.

Det behov av arbetskraft, som den ökade arbetsbördan skapat för länsstyrelserna, har tillgodosetts genom anställande av extra tjänstemän, vilka sammanlagt beräknas utgöra mer än dubbelt så många som antalet ordinarie landskanslistor. Detta förhållande har givetvis måst leda därtill, att någon egentlig skillnad i göromålen för de ordinarie och de icke-ordinarie tjänstemännen i de flesta fall icke kunnat göras. För de icke-ordinarie tjänstemännen har utvecklingen därtill haft som följd, att befordran till ordinarie eller till och med extraordinarie tjänsteställning i många fall framstår såsom ett ouppnåeligt mål.

Förhållandena för den icke-ordinarie tjänstepersonalen hos länsstyrelserna och särskilt då *landskanslierna* äro under nu rådande organisation vid länsstyrelserna sådana, att dessa tjänstemän knappast med tillförsikt kunna se framtiden an, och inom landsstaten råda anmärkningsvärda brister i fråga om anställnings- och befodringsförhållanden. Såsom förhållandena vid länsstyrelserna — främst kanske å *landskansliet* — nu gestalta sig, måste

vid en jämförelse med vad som gällde åren omkring 1918 en förbättring i tjänstemännens anställningsförhållanden anses synnerligen påkallad, och som ett led i detta syfte synes en justering av antalet ordinarie befattningar till närmare överensstämmelse med den regelbundna arbetsmängden böra ske. Framställningar om utökning av antalet ordinarie befattningar i länsstyrelserna ha under de senare åren enligt uppgift i 1934 och 1935 års statsverkspropositioner gjorts, men de ha av vederbörande departementschef icke tillstyrkts, bland annat emedan frågan vore av den beskaffenheten att den borde upptagas till behandling för alla länsstyrelser gemensamt. Ett dylikt förfarande är givetvis också det lämpligaste.

På grund av det ovan anförda hemställes sålunda,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning angående det antal ordinarie tjänster vid länsstyrelserna som den förefintliga arbetsmängden vid dessa betingar samt förelägga riksdagen det förslag vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 22 januari 1935.

C. Gösta Jacobsson.

Alf Meyerhöffer.

John Gustafsson
i Välsnäs.